

Пролог

Понякога заставам пред огледалото и никои не отвърща на погледа ми. Знам, че имам отражение.

Само че не го виждам.

Може би е виновно въображението ми.

Може би зрението ми не е добре.

А може би е нещо друго.

Името ми е Трейси. Трейси Девън. Разбрахте ли ме? ТРЕЙСИ ДЕВЪН. Пиша ви го с главни букви, защото така все едно ви говоря наистина силно. Така хората може и да обърнат повече внимание.

Аз никога не говоря гръмогласно. Всъщност почти не вдигам шум. Тих човек съм. Когато говоря, шепна. Когато се смее, което не е много често, смехът ми е беззвучен. Когато плача, чувствам как сълзите се стичат по лицето ми, но оставам безмълвна.

Не съм призрак. Аз съм живо, дишащо тринайсетгодишно момиче от плът и кръв. Всичките ми сетива са цели-целенички. Имам две ръце, два крака, сърце, мозък – всичко обичайно. Имам си две очи, две уши, един нос, една уста – и всичко си

е по местата. Ям, тия, спя и ползвам тоалетната, както всички останали.

Ала понякога заставам пред огледалото и никой не отвърща на погледа ми.

Можеш ли си въобразявам.

Можеш ли ослепявам.

А всъщност можеш ли въобще не съм тук.

1

В гимназия „Медоубрук“ учеха триста четиридесет и двама ученици и всеки ден имаше по три обедни междучасия. Това означаваше, че по време на всяко обедно междучасие в столовата се струпваха по сто и четиринадесет ученици, но шумотевицата и суматохата всъщност създаваха впечатлението, че половината население на Китай се е стекло накуп, за да обядва.

Ученици се шляеха из огромното като пещера помещение, крещяха и се надпреварваха от единия до другия му край, преобръщайки столове и тряскайки подноси върху масите. Имаше неколцина учители, които трябваше да надзирават класовете и да въдворяват ред, ала те не успяваха да възпрат някое и друго прехвърчащо кюфте от предлагания за обяд специалитет „Спагети с кайма“ или пък плисналата надалече дъга от газирано безалкохолно, нарочно разтръскано в бутилката преди отваряне.

От челното си място на масата Аманда Бийсън наблюдаваше неразборията с доволство. Столовата беше шумна, в безпорядък и не особено привлекателна.

телна, ала въпреки това бе част от нейното царство, или царичество, ако такава дума въобще съществуваше. Разбира се, Аманда не носеше корона на главата си, но се чувстваше уверена, защото знаеше, че точно в този кошер тъкмо тя беше призната за царицата майка.

От двете ѝ страни седяха принцесите Софи Грийн и Бритни Телър. Трите момичета се готвеха да започнат днешното одумване на съучениците си. Както винаги Аманда първа подхвана разговора:

– Олеле, само вижте пуловера на Каролайн! Ужасно прилепнал е.

– Без майтап – вмъкна Софи. – Направо си прося момчетата да я зяпат.

– То не че има нещо горе, което да гледат – добави и Бритни.

Аманда се огледа за други жертви.

– Някой трябва да каже на Шанън Фийлдс, че момичетата с дебели колена не трябва да носят миниполи.

– Тери Бойд има нова чанта – забеляза Бритни.

– Да не е марка „Коуч“?

Аманда поклати глава и отсече:

– Няма начин. Менге е.

– Как позна от това разстояние? – настоя да разбере Софи.

Аманда ѝ хвърли изпепеляващ поглед и я скастри:

– О, ама моля-я-я ти се! „Коуч“ не правят този модел чанти в такъв нюанс на зеленото. – Откриването на вещи, лъжливо представяни за дизайнерски, бе любимо тяхно забавление и Аманда огледа тълпата за други примери. – Вижте блузата на Кара Уингърс.

– „Джуси Кутюр“ ли е? – зачуди се Софи.

– Не е. Личи си по копчетата.

Софи погледна приятелката си с възхищение. Аманда обаче отвърна на това, като се втренчи многозначително в нещото в ръката на съученичката си.

– Софи, наистина ли ще излапаш това кексче? Мислех, че си на диета.

Момичето въздъхна и избута сладкиша в ъгъла на подноса си, а Аманда се обърна на другата страна.

– Защо ме зяпна така? – попита я Бритни.

– На брадичката ти излиза огромна пъпка.

Бритни измъкна огледалце от чантата си.

– Не е чак толкова голяма – успокои я Софи. – Никой няма да я забележи.

– Аз я забелязах – натърти Аманда.

– Наистина ли? – Бритни се вторачи още по-напрегнато в огледалцето.

На Аманда ѝ се стори, че зърва долната устна на приятелката си да потреперва и за миг едва не я съжали. Всички знаеха, че Бритни беше обсебена от тревога за кожата си. Тя постоянно изследваше отражението си дори и само за намек от надвиснало загрозяване, харчеше половината от джобните си пари за кремове за лице и дори веднъж месечно ходеше на дерматолог. Не че всъщност имаше нужда да отделя чак толкова внимание на кожата си. Ако лицето ѝ бе дори наполовина толкова зле, колкото самата тя си мислеше, че то бе, Бритни нямаше да има място на масата на Аманда. Но приятелката ѝ все така се вглеждаше в малкото си огледало и сега Аманда видя как очите ѝ се пълнят със сълзи.

„О, не. Не ѝ позволявай да се разреве!“, помисли си Аманда, която никак не обичаше публичните изблици на чувства. Винаги се страхуваше, че те щя я впримчат.

Още три от приятелките им – Ема, Кейти и Нина – се присъединиха към тях на масата им и Бритни получи нови уверения, че кожата на лицето ѝ не е чак толкова грозна. Най-накрая и Аманда се предаде:

– Знаеш ли, май контактните ми лещи са се зацапали. Всички хора ми изглеждат така, все едно ще им избият пъпки.

Бритни като че ли се поуспокои и Аманда тихо-мълком си напомни да не хаби обидите си за приятели. Не искаше да се чувства зле заради нещо, което е казала. Чувствата можеха да бъдат толкова опасни.

Слава Богу, че Ема повдигна друга тема:

– Хедър Тод се е подстригала.

– При някой бръснар – отсече Аманда, имайки предвид по-евтините фризьорски салони.

– Настина ли?

– Ами така изглежда.

Кейти се закиска и сподели:

– Аманда, направо си ужасна.

Аманда знаеше, че това е комплимент, и го прие, като се усмихна благосклонно. Кейти грейна, окрилена от усмивката, и Аманда реши да не ѝ казва, че цветният ѝ гланц за устни се беше размазал. Пък и освен това наоколо имаше толкова много други ученици, които заслужаваха повече вниманието ѝ на критик. Точно като момичето, което в момента се приближаваше към масата ѝ – Трейси Девън –

най-загубеното момиче от осми клас, най-жалкото същество в целия курс, а може би дори и в цялото училище.

Ако честно си признаеше истината, Аманда знаеше от опит, че и у най-ужасно непривлекателните хора все се криеше по *нещо* хубаво. Някой пълен зубър се оказваше гений, някое неугледно момче ставаше истински атлет, а пък някое отворително грозно момиче изваждаше прекрасен глас на певица. Ала Трейси Девън нямаше нищо хубаво, с което да се похвали. Беше слаба, но не по начина, по който бяха стройни топмоделите. Всъщност тя беше така мършава и кокалеста, че лактите и колената ѝ изглеждаха ненормално големи. Нямаше бедра и – още по-лошо – беше плоска като дъска.

Трейси не бръснеше краката си. Това, че беше руса и косъмчетата почти не се забелязваха, нямаше никакво значение. Всички момичета, които Аманда познаваше, бяха започнали да бръснат краката си още на единайсетгодишна възраст. А какво ли можеше да се каже за косата на Трейси – сплескана, залепнала и винаги правеща впечатление, че има нужда от измиване. Лицето ѝ бе невзрачно и безцветно, без вежди, за които да се говори дори, а устните ѝ бяха толкова тънки, че Трейси изглеждаше, все едно въобще няма уста. Най-хубавото, което някой можеше да твърди за лицето ѝ, бе, че то няма пъпки, но пък за сметка на това изобилстваше от предостатъчно лунички, които да ги заместят.

Колкото до облеклото ѝ – за дизайнерски дрехи и дума не можеше да става – тоалетите на Трейси бяха повече от ужасни. Носеше блузи и панталони, които не си отиваха, роклички с буфан ръкавчета,

които приличаха на ушити за петгодишни момиченца, обувки с връзки и чорапи, опънати до коленете. Чорапи!

И това не беше всичко. Специалната и уникална способност на Трейси да бъде смотана се простираше далеч отвъд видимото. Трейси се движеше с изгърбени рамене и сведена глава. Говореше шепнейки, хората едва я чуваха, а когато всъщност успяваха, тя май не казваше нищо, което си заслужаваше слушането. Беше все едно, че нея дори я няма там, където се намираше.

Ала тъкмо в този момент тя определено беше край масата им и Аманда се напрегна.

– Какво искаш? – попита я тя.

Трейси измрънка нещо, но Аманда разбра единствено името „Кейти“ и викна към другия край на масата:

– Кейти, новата ти най-добра приятелка – Трейси Девън – иска да говори с теб.

Кейти смръщи вежди и попита:

– Кой?

– Трейси Девън! Да не си сляпа? Ето я, стои точно тук.

Кейти хвърли бегъл поглед към неканената посетителка.

– А, да. Какво искаш?

Трейси някак успя да изкаже разбираемо молбата си:

– Може ли да ми дадеш записките си от вчера?

Кейти гледаше все така объркано.

– Какви записки? Да не би да имаш часове заедно с мен?

– История – прошепна Трейси.

– О, да бе, вярно. За какво са ти?

– Отсъствах, бях болна.

– Болна – намеси се Аманда. – Интересна работа. Не знаех, че грозотата е болест.

Това не бе от най-добрите ѝ остроумни забележки, ала принуди Трейси да направи нещо. Тя едва едва вдигна глава, но и това бе достатъчно Аманда и останалите да забележат как червенината плъзва по лицето ѝ, как сълзите пълнят очите ѝ. После Трейси се извърна и побягна.

– Ей сега се сетих, че тя и преди е искала записките ми – сподели Кейти.

Сянка от тревога помрачи лицето на Бритни.

– Тя често ли боледува?

Кейти сви рамене и отвърна:

– Откъде да знам? Никога не обръщам внимание дали е там, или отсъства. Тя сякаш е от онези хора, които никога не забелязва. – Кейти отхапа от сандвича си и останалите последваха примера ѝ.

Но Аманда не можеше да се храни. Чувстваше се прекалено... прекалено нещо. Ядосана? Може би. Защото беше направо вбесяващо, това каква беше Трейси. То си беше нейна вината, че Аманда успяваше така лесно да ѝ се подиграе. Сякаш ѝ се *искаше* да се заяждат с нея. Не правеше и най-мъничкото усилие да се защити и просто понасяше обидите на Аманда, без да направи никакъв опит да я спре. В гимназия „Медоубрук“ имаше и други странни типове, но те поне имаха смелостта да се защитят. Като Джена Кели – момичето, което се обличаше в черно и на което се носеше ужасна слава. Ако я наречете „вампир“, ще знае къде да ви прати. Защо Трейси никак не опитваше да отвърне?

Приятелките ѝ вече обядваха и си бърбеха. Те явно напълно бяха забравили за появата на Трейси. Навярно смятаха, че не заслужава презрението им и че дори не си струва да я обиждат. Само Аманда все още кипеше вътрешно.

Момичето стисна пръсти в юмруци. „Ъ-ъх, ох!“ Това не беше добре. Усещаше как лицето ѝ се затопля, а пулсът ѝ се ускорява. *Прекалено много чувстваше.*

– Трябва да ида да взема нещо от шкафчето си – измърмори към останалите.

Преди обаче някой да отговори, тя се обърна и забърза към изхода. Нямаше разрешение да излиза в коридора и ако някой отговорник я спипаше, можеше да я прати при директора, но сега се налагаше да рискува.

За щастие Аманда успя да прекоси коридора до отсрещния му край, слезе по двата реда стъпала и отиде в мазето на училището, без да я заловят. Там имаше една тоалетна, която рядко се ползваше, и момичето влезе тъкмо в нея. Написка лицето си с вода, сграбчи ръба на мивката и се вторачи в огледалото, съсредоточавайки се върху пропъждането на съжалението и гнева от главата си, всъщност на всичките чувства, които изпитваше към Трейси Девън.

„Не я съжалявай!“, заповяда си. „Тя не заслужава никакво съжаление.“

Всъщност, ако някой *искаше* да съжалява Трейси Девън, Аманда нямаше да има нищо против. Ала този някой не можеше да бъде самата тя. Познаваше прекалено добре ужасните последствия от съчувствието. И за да бъде напълно сигурна, че си

спомня тези последствия, позволи на спомените да нахлуят в главата ѝ.

Първия път... едва ли беше на повече от пет години. Видя себе си през един мразовит зимен следобед, вървеше по натоварена търговска улица, стискаше ръката на майка си и гледаше хората, с които се разминаваха. Една жена привлече вниманието ѝ.

Непознатата се беше сгушила във входа на стара, изоставена сграда, облегла гръб на закованата с дъски врата. До жената имаше купичка с няколко монети вътре, а на стената беше опряна табелка с изписани на ръка думи. Тънка сива косица се подаваше изпод мръсната забрадка, обгръщаща главата ѝ. Тялото ѝ бе облечено с кирливи парцали и макар че Аманда не бе достатъчно близо, че да я помирише, тя някак знаеше, че непознатата излъчва противна воня. И въпреки че не можеше да прочете табелата, тя знаеше, че жената е гладна. Майката на Аманда не бе забелязала просякинята, но се бе спряла край съседната сграда пред витрината на някакъв магазин. Явно нещо върху манекените бе привлякло вниманието ѝ, защото тя остана известно време така, разглеждайки стоките, което пък даде повече време на дъщеря ѝ да оглежда нещастницата.

Сега, осем години по-късно, Аманда все още си спомняше как се беше почувствала: тъжна, непоносимо тъжна, по-тъжна от онзи път, когато умря златната ѝ рибка. Защо тази жена трябваше да седи там в студа, сам-самичка? Нима си нямаше семейство? Нима никой не я обичаше? Горкичката! Как ли се чувстваше?

И тогава, внезапно, Аманда разбра как се чувстваше жената. Защото тя самата *беше* жената. Измръзнала и гладна, и объркана. И ето че сега тя гледаше към малкото момиченце – красиво петгодишно момиченце с дълга и лъскава коса, покрита от вълнена шапка. Здраво, с лазурни очи, облечено в дебело яке. Стиснало ръката на добре облечена, елегантна дама с кожено палто.

Но ако Аманда се бе превърнала в старицата, тогава кое бе малкото момиче, което се взираше в нея?

Майка ѝ заговори:

– Аманда, къде са ти ръкавиците?

– В джоба ми – отвърна малкото момиче със собствения глас на Аманда.

– Сложи си ги. Става студено – каза майка ѝ.

– Добре. – Тя извади ръкавичките от джоба си и си ги сложи, точно както Аманда щеше да стори това. Аманда-Старицата се обърка. Значи така – тя беше тук и в същото време беше там. Нима бе възможно?

В бъркотията на смутеното ѝ съзнание изплуваха чувствата – завист, копнеж, самота – о, беше толкова ужасно да бъде тази жена, че Аманда не можа да го понесе!

Нужно бе майка ѝ само веднъж да я дръпне за ръката, за да се върне в себе си. В следващия момент Аманда вече стоеше на ъгъла на улицата до майка си и чакаше светофарът да светне зелено. Знаеше, че старицата бе току зад нея, ала не смееше да се обърне и да погледне.

Следващия път то се случи, когато беше по-голяма – на осем или девет години. Май че беше лято,

защото бе в задния двор на пикник с две приятелки, носеше къси панталони и блузка с връзки, завързана отзад на врата ѝ. От съседната къща долетяха гласовете на двама души, които си крещяха един на друг. Аманда ги позна дори преди мъжът и жената да излязат – бяха господин и госпожа Благли. Харесваше госпожа Благли – тя имаше бебенце момченце, и понякога ѝ даваше да го подържи. Господин Благли обаче не бе така дружелюбен. И точно в онзи миг той изглеждаше много ядосан, а госпожа Благли – уплашена. И за ужас на Аманда господин Благли удари госпожа Благли през лицето и госпожа Благли се разплака.

Беше много лошо – никога дотогава Аманда не беше виждала възрастен човек да плаче така. Как можа този зъл господин Благли да постъпи по този начин? И защо госпожа Благли не го удари на свой ред? Милата госпожа Благли, която печеше какаови курабийки с шоколад, пееше на бебенцето си и обещавахе на Аманда, че ще ѝ даде да му стане бавачка, когато порасне достатъчно! Защо се случи всичко това? Какво можеше да стори тя? Какво щеше да стори госпожа Благли?

Нищо. Защото съпругът ѝ бе по-силен и ядосан, и въпреки че понякога я удряше, тя го обичаше толкова много и се страхуваше, че ще я остави сама с детенцето ѝ... Аманда знаеше всичко това, защото се беше превърнала в госпожа Благли и когато господин Благли удари жена си повторно, Аманда усети паренето на бузата си. Беше много лошо, болеше я и над живия плет виждаше двете ужасени малки момиченца, които ги наблюдаваха заедно с Аманда, която пък ни най-малко не изглеждаше разстроена.

на. Като че ли нямаше никакви чувства, въобще. И усещането беше много странно, защото Аманда със своите си чувства бе в тялото на госпожа Блакли.

Останалата част от спомена бе неясна, ала Аманда някак бе успяла да се върне в тялото си. Скоро след това господин и госпожа Блакли се бяха преместили да живеят другаде.

Последвали бяха и други подобни случаи. Два от тях обаче се открояваха. Единия път се беше случило в пети клас, когато видя как кола блъсна нейна съученичка пред училището и се намери лежаща на улицата, уплашена, обзета от болка, заслушана в сирената на линейката. Вторият път беше едва преди три години и тогава се беше превърнала в *момче* – слабичко, смотано, хленчещо момче на име Мартин, по-малко от нея самата, живеещо от другата страна на улицата. Никой в квартала не харесваше Мартин, а неговата майка все се оплакваше на останалите майки от отношението на другите деца към сина ѝ. Ала един ден Аманда беше видяла Мартин, обкръжен от по-големи момчета, които го бутаха и му се присмиваха, и го беше съжалила...

И това бе последният път. Защото тогава вече го бе проумяла. Когато чувстваше прекалено много – това беше проблемът. Когато ѝ дожаляваше за някого, тогава то се случваше. Сега, на тринайсетгодишна възраст, вече знаеше думите: съчувствие, състрадание, съжаление. Това бяха чувствата, които задействаха невероятното излизане от тялото ѝ, които я пренасяха в други хора и я караха да усеща каквото чувстваха те.

След като веднъж вече осъзна какво става, се досети и какво трябва да прави, за да го избегне.

Трябваше да спре да изпитва тези емоции. Ако не ѝ пукаше за някого, нямаше и да се превърне в него.

Затова спря да ѝ пука. Не беше лесно и често се измъчваше, ала си струваше, защото нямаше повече да ѝ се налага да изпитва онова усещане. Първоначално Аманда само се опита да възпре чувството на състрадание, ала скоро осъзна, че всъщност щеше да бъде по-добре, ако се опита да се пребори с него. Избра си поведение, което бе противоположно на съчувствието – присмех, подигравки, остроумни обиди. И докато траеше това, направи неочаквано откритие – хората се възхищаваха на злобата ѝ или пък просто се плашеха от нея. Каквато и да беше истината – тя работеше в нейна полза.

И ето че сега Аманда имаше страхотен живот. Беше Злата царица и въртеше на пръста си училището, или поне осми клас, макар да бе уверена, че славата ѝ се простира и сред по-долните класове. Никога не оставаше сама; съучениците ѝ търсеха одобрението ѝ и я боготворяха. Знаеше, че някои хора твърдят, че я мразят, но изобщо не се и съмняваше, че това, което те в действителност искаха, бе *да са* на нейно място.

След няколко дълбоки вдишвания, повторно плисване на вода върху лицето и бързо освежаване на грима тя бе готова да се върне в столовата и да се заеме отново с онова, което правеше. И успя да преживее деня, без отново да почувства жалост към някого.

Ала по-късно в красивата си розово-бяла спалня, докато лежеше под воаления балдахин в леглото

си с четири колони, Аманда се замисли за странната случка през деня и се зачуди как се бе случило това. Защо усети състрадание към Трейси Девън? Вярно беше, че Трейси е жалка, ала тя не беше жертва като госпожа Благли или като момичето, което го блъсна онази кола.

Въобще какво знаеше тя за Трейси? Не много. Известно ѝ бе, че Трейси е една от онези ученици с дарба, които участват в специалните часове в „Медоубрук“. А това си беше трудничко за вярване, защото Девън не беше направила впечатление на Аманда да е някакъв гений. Бяха посещавали едно и също основно училище и Трейси изкара втори клас заедно с нея. Не бяха най-добри приятелки – момичето ѝ беше просто най-обикновена съученичка и тогава в него нямаше нищо особено ужасяващо. Тогава Трейси си беше наред.

Всъщност тя бе едва ли не знаменитост. Онази година всички в града говореха за семейството на Трейси – майка ѝ тъкмо беше родила седемзначката – седем еднакви бебета момиченца. Даваха ги по телевизията, по новините. „Седморката на Девън“ – така ги нарекоха репортерите. Бебетата участваха в реклами, позираха за снимки във вестниците и всяка следваща година по телевизията излъчваха специален репортаж от рождения им ден. Бяха известната Седморка на Девън.

Но не и Трейси Девън. Тя не беше включена в онези репортажи. По мнението на Аманда това не беше изненадващо. Та кой ще иска да гледа зубър като Трейси по телевизията?

Тогава Аманда осъзна какво всъщност я дразнеше – фактът, че Трейси *нямаше* причина да бъде

загубена. Нямаше причина да се облича толкова безвкусно или да е толкова неспокойна. Защо не се защитаваше? Защо понасяше всички заяждания, които другите сипеха върху ѝ? Тя бе нещо повече от смотана – беше пъзла, която никога не отвърщаше на удара, никога не се и *опитваше*. Беше истинска, пълна, абсолютна загубенячка...

Аманда усети как челото ѝ се изпъстри с капчици пот. Отново се претовари. Така нямаше да стане. Не можеше да позволи на Трейси да я притесни. Всички други просто я пренебрегваха, защо тя не успяваше?

Налагаше се да се успокои или никога нямаше да заспи.

Най-сетне потъна в сън. Когато отново отвори очи, през прозореца нахлуваше слънчева светлина... а това беше странно, защото майка ѝ винаги я будеше, щом влезеше да отвори кепенците на прозорците в стаята ѝ. Ала сега в стаята нямаше никого...

Аманда примигна. Къде се беше дянал балдахинът ѝ? Защо виждаше тавана? Да не би да беше паднала от леглото? Това легло не беше като нейното – беше по-твърдо. Щом погледът ѝ започна да се избистря, първите приливи на страх я заляха. Забеляза скрина срещу себе си. Беше жълт, не розов. И какво правеха тук тези завеси на цветя, дръпнати настрани от прозорците ѝ? Не... не *нейните* прозорци. Не нейната стая.

Седна рязко в леглото и тогава видя ръцете си. Къде беше изчезнал маникюрът ѝ – къде бе отишъл

хубавият розов лак? Чии бяха тези дебели и изгризани нокти?

Сърцето ѝ блъскаше яростно, ала тялото ѝ се движеше забавено като във филмите. Вдигна крака, които не бяха нейните. Стъпи на пода, усещайки непознатия допир до мокет вместо до пухкав килим. Запристъпва към огледалото, висящо над непознатия скрин. Погледна в него и видя...

Трейси Девън.

2

Отражението ѝ се втренчи в нея, застинало и неразбиращо. Виждаше същото бледо и изпъстрено с лунички лице, мазната коса и тънките устни, над които се надсмя предишния ден в столовата. Мършавото ѝ тяло бе едва прикрито от тънка бебешка нощничка с десен на избледнели розови цветя. Нямаше никакво съмнение – Аманда беше Трейси Девън.

Не можеше да помръдне, а стомахът ѝ се сви. Затвори очи. „Мисли за това коя си в действителност“, заповяда си тя. Аманда Бийсън, висока почти метър и петдесет и осем, петдесет килограма, със светлокафява коса, сини очи, чипо носле. Аманда Бийсън, най-готиното момиче в гимназия „Медодубрук“, Злата царица. Обезумяла, тя се опита да си спомни какво си бе облякла, преди да си легне снощи – прекалено голяма тениска с щампа „Аз ♥ Нью Йорк“, която ѝ бе донесъл баща ѝ от последната си командировка. Когато образът решително се появи и заседна в съзнанието ѝ, отвори очи. Шокът, който преживяваше, все още бе изписан и на лицето на Трейси Девън.